

ALSÓLENDVAI HIRADÓ

Előfizetési ára Egész évre 8 K Fél évre 4 „ Negyed évre 2 „ Egyes szám ára 20 fillér.	Feloldó szerkesztő: OSZESZLY M. VICTOR.	Laptulajdonos és kiadó: BALKÁNYI ERNŐ.	Kéziratokat nem adunk vissza. Szerkesztőség és kiadóhivatal: Balkányi Ernö könyvkereskedésben Balkányi. A nyitlér sora egy korona.
---	---	--	---

MEGJELENIK MINDEN VASÁRNAP.

Néhány őszinte szó a Hadik-mumia ügyében

fd. Strausz Flórián eszperes-plebános urhoz.

Főtisztelendő Uram!

Múlt évben Alsólendván járt Borbély György zalaegerszegi főgimnáziumi tanár ur, szerkesztő-kollegám és személyes együtt-léteimkor is, meg egy hét mulva a lapjában is szemrehányást tett azért a bánásmódot, amelyben mi, Alsólendva, Hadik Mihály gróf birtokunkban levő múmiáját reszteljük. Kért, hogy — mint a közvélemény hívatott szócsöve — vegyem kezembe a mumia megmentésének ügyét és ha csak lehetséges, szerezzem meg a léte-sítendő zalaegerszegi vármegyey múzeum számára. A múzeumban ók szépen felöltöztetik, üvegekorsóba helyezik s mint Alsólendva város tulajdonát, Hadik nevéhez fűződő hervadhatatlan érdemekhez méltó módon megbecsülik, gondját viselik. Az első megígértém, de a második, illetve ama kérdés elmet, hogy engedjük át a múzeumnak városunk e legerdekesebb nevezettségét, erősen tiltakoztam, annál is inkább, mivel sok körülmeny arra vall, hogy ez a cselekedet a közakart ellenére volna, no meg mivel, ha csak az a baj, hogy nem becsülik meg kellőképen a múmiát és mostoha bánásmódukkal a kegyeletsértés, hogy ne mondjam a brutálisít diacstelen mezejére léptünk, hát egy kis jóakarattal mi magunk is meg tudjuk menteni azt a csodásan preparálotód embertört az enyészet-től, az eregek és fogaitól, a patkányok lakomájától, szóval a pusztulástól.

Nyomban irtam is egy cikket lapunkban a mumia érdekében, melyet csakhamar követett egy második, majd egy harmadik, de mind a három eredménytelen maradt. Végre belefáradtam és bár nem első-gedvel, hanem csak a jobb alkalmat várva elhalgattam. Most azonban egy körülmény ismét arra kényszerít, hogy megtörjem a mumia körül uralkodó nyomasztó csendet. A „Magyar Paizs” c. újság és lapunk leg-utóbbi számban ismét felvetették az emberbőr ügyét és súlyos vádként dörgik a fulánkbe, hogy nem érdemeljük meg a magyar nevet, nem becsülik meg őseinket s engedjük, hogy egy regelőb, egy történelmi nevezettségben gazdag magyar vitéz múmiája az utódot kiméltelensége folytán a leghajmeresztőbb mellözésben reszteljük.

Főtisztelendő Uram! Valamikor, 1864 évben valami gróf Hadik Gusztáv nevű ember (nyilván valami leszármazottja a mi Hadikunknak) minden fűt-fát megmozdított, hogy tisztességes bánásmódban reszteljük a mumia. Fennmaradt írásokból tudom, hogy először kísérletet tett, hogy Alsólendva szolgálta ki az egyenes leszármazottaknak Hadikot, hogy ók megadhassák neki

az örök siri nyugalmat, majd midőn a r. kath. papok, — jól értsen meg Főtisztelendő Uram! — az alsólendvai papok, hivatkóznán arra, hogy a Hadik-mumia már emberöltők óta az ő birtokukban van, így a rendelkezési jog őket (a papokat) illeti, megtagadták a kérés teljesítését és sem nekik, sem pedig egy később kísérle-tető külföldi múzeumnak nem adák oda semmi pénzért, — Hadik Gusztáv azt a propositiót tette, hogy a saját költ-ségén üvegekorsót, diszrubát csináltat a mumianak és ilyen módon méltó állapotba helyezve, meghagyja továbbra is Alsólendva tulajdonában, csupán azt ígérjük meg, hogy gondját viseljük.

A papok ebbe se mentek bele. Miért? Nem tudom. Senki sem tudja. De azóta egy pókháló, penészes lyukban, fenn a kápolna egy szellőztelen, sötét kamrájában, hasznalatóból kiment templomi tárgyak térszá-gában, porosan, elhanyagoltan hever egy sarokban a vitéz Hadik Mihály 300 éves múmiája. Egyes testrészeit már ki-kezdtek az eregek, rávetett szennyes, rongyos lepedője cafatokban csing le róla, — s méltóztatásuk egy-bucsu alkalmával megnézni: mennyi durvaságnak van szegény kitéve! Hát nem borzaszt ez?!...

Egyet mondok, Főtisztelendő Uram, és ezt magyar szivem legőszintébb sugallatá-ból mondom. Ha tényleg a papoké a a mumia, akkor a papoktól nagyon kárhöz-tatható dolog azt a piszokban elveszni engedni! Ha bármi okból nem tudják méltó-képpen megbecsülni: miért nem adják meg neki az örök nyugalmat, miért nem temetik őt? Vagy ha értéke szerint meg tudják becsülni, csak a kellő jóakart hiányzik: miért nem engedik át egyik vagy másik múzeumnak, ahol a legnagyobb lelketlen-ség mellett is külön bánásmódban volna része, mint a Szentháromság-kápolna egér-tanyás kamrájában? Vagy engedték volna el a leszármazottainak, vagy fogadták volna el az ajánlatot, Hadik Gusztáv felöltöztette volna, üvegekorsóba tette volna, szóval kiemelte volna a mai szegényes sorból! Vagy... tettek volna vele bármit, de a mai állapotba egyszerűen minden erőz embernek arcába kergeti a vért.

Tudom jól, hogy Főtisztelendő Uram csak rövid idő óta lakója az alsólendvai parochiának és hogy mindezekről nem tehet. De ami késik, az nem mulik, vagyis amit husz vagy harminc esztendővel ezelőtt talán könyelműségből, talán indolenciából, vagy bármi más okból feleslegesnek tar-tottak előljei, az nincs kizárva, hogy a ré-ginél nagyobb kegyeleter tarthat számat a jelenlegi körülmények között. Meg vagyok az felől győződve, hogy Főtisztelendő Uram együtt érez e város lakóival. Ami a város lakóinak az akarata, az az Öné is s nem zarkózik el a méltanos kívánságok elől.

Nohát a város közönségének az az akarata, hogy Hadik múmiáját megbecsülik azok, akik jogot formálnak — nem tudom, mi-csoda jögon — hozzá: a papok. Tovább már nem tudjuk elviselni a szegyet, mely arcunkba kergeti a vért, a szemrehányá-sokat, amelyek a szívünket marcanagolják, a prongatást, amelyet ártatlanul kell elsenvednünk. Tovább már nincs kedvünk várni, — engedjük meg, hogy egy törökverő, a kereszténység zászlajának szolgálatában el-esett magyar vitézt megillető tisztességés állapotba helyezhessük Hadikot.

Főtisztelendő Uram! Jelentsé ki, hogy nem lesz ellensége annak a mozgalomnak, amelyet a kegyeletben mélyen megsejtett Hadik érdekében indítani akarunk. Jelentsé ki, hogy a velünk celekvők között ott lát-juk tisztelőndó uraimat ki s nem lesz el-letünk, ha minden oadaadásunkkal, buzgal-munkkal és legbecsületesebb törekvésünkkel azon leszünk, hogy a közönség elő-d-zat kézségéből megmentsük Hadikot a jövőre nézve. Nem engedjük tsvamni tölni: a múmiát, hanem egy erős társadalmi moz-galmat akarunk indítani, adakozásra hívjuk fel e város lakósságát, hogy a befolyó ősz-szezből egy rendes ruhát és egy üvegekorsót szerezhessünk. Mikor pedig ez már megvolna, ismét nagyon szépen megkérném Főtisztelőndó Uramat, hogy a Szenthárom-ság kápolnában (bent a kápolnában és nem a kápolna melletti kamrában!) engedjen át egy tenyérnyi helyet, hol Hadik üvegekorsóját felállíthassuk.

Ezzel nemcsak azt érnék el, hogy ki-hoznánk a mai, arciprító helyzetéből és megmentenénk a piszoktól, a penésztől, az eregektől, hanem azt is, hogy véget ven-nék durva emberek bárdolatlan cselekedeteinek, akik a kamrából kivéve a hullát, nem egyszer gonyfú tűznek belőle, táncolat-ják és mindenféle heccet központjává teszik.

Főtisztelőndó Uram! Azt hiszem, a Hadik-mumia megmentése nem érné, ha-nem kötelesség. Minden városunkban lakó magyar ember kötelessége. A legjobban tud-juk is ezt igen jól és máris a biztos siker reményével néznék a mozgalom elé, amely meg fogja hozni a sokat zaklatott Hadik-ügy nyugalmat. Tegyen meg Főtisztelőndó ur is érdekében mindent, mi is magyar szívünk legbecsületesebb sugalma szerint cselekszünk!

Ezeket voltam bátor Főtisztelőndó ur-hoz intezni (azért Főtisztelőndó urhoz, mi-vel legjobb tudomásom szerint illetékeseb-bez nem fordulhatok), egyben kérve, hogy az ügyre bizonyára értékes nézetét, meg-jegyzését nyilvánítani sziveskedjék.

Ezzel nyilatkoz Főtisztelőndó urnak Alsólendva, 1909. július 10-én

igaz tisztelettel:

OSZESZLY M. VICTOR
lapszerkesztő.

Legyünk iparosok.

Nagy és vézetes hibája a magyar társadalomnak az a feltegg, hogy mindennem csak urat akar nevelni gyermekeiből. Meggyökerecsedt, szinte kirihartalan balhít, hogy csak a diplomás pályát mőssitőket az ember igazi urrá, míg a kereskedelmi, ipari pályát csak alsóbbrendű foglalkozásnak tekintik hazánkban. Ha végtékintünk a tulszult iskolák, megdöbbenve látjuk, mennyien szorongának az iskola padjában. Sokkal többen, mint amennyinek a tudományos pályára kenyérkeresetet ígér. Pedig már most is többen vannak a tudományos pályán, mint amennyi szükség. Hány olyan diplomás ember van, aki diplomájával a zsebében napidijának kénytelen s jó szerencséje, ha ilyen állást is kap.

Az ilyen talán embernek azonban nem jut eszébe az iparos pályára menni. Inkább kőről naposig a sovány napidiját, de viláért sem venne szerszámot a kezébe, mert ezt még legnyább nyomorában is melóságnak alulinak tartja.

Pedig ha a diplomát szerzett fiatal emberek csak egy negyedrészre nem tartaná szűken az iparos pályára lépni, milyen nagy lendület venne nálunk az ipar. Ha azt a tudományt, melyet az ifjúság a középiskolák hat-nyolc országában szerzett, belevinné az iparba, kereskedelmbe, ma mi is versenyre tudnánk bocsátkozni a nagy iparállamokkal, melyekben az iparosok tulajdony része tanult, művelt elemekből áll. Ez a magyarázata annak, hogy az ilyen országok egy nagy tisztelnek örövendek az iparosok.

Nálunk a művelt ifjúság még a gondolatától is irózik annak, hogy az iparos pályára lépjen. De elsősorban maguk a szülők riasztják el fiaikat ettől a tisztes foglalkozástól. A szülők nagyrésze diplomás pályára neveli a fiát, úgy gondolkoznak, hogy „eleget dolgoztam én, a fiamból tehát most urt nevelék.” Az ilyen szülő minden gázzal összepupogtat, hogy fia az egyetemelt elvezesse, ahol csinálnak belőle ügyvédet, orvost, mérnököt, esetleg hivatalnokot.

Ezek a fiatalberek aztán, akik 22—24 évig az iskola padjai között éltek, ha kikerültek az életbe, szájfájta csodálkoznak azon, hogyan tulleknek, marakódnak az emberek a mindennapi kenyérről. S mivel a legtöbbször az életismeret hiányában teljesen ellen, elmerül az élet forgatagában s lassankint eltapkódnak előle minden állást, minden jobb hivatalt. S a szegény ifju, aki a legszűbb reményekkel és nagy igé-

nyekkel indult a rózsásnak látszó diplomás pályára, mindennap szegényebb lesz egy reményével s egy csalódással gazdagabb. S ha az évök elröppennek feje felett, lemond minden reményéről s igyekezőli is mindig többet engelve, végre megelégszik, ha egy akármilyen szűreny kis állásához juthat.

Pedig ha az iskolából kikerült ifju az ott szerzett tudásával nyomban az ipari vagy kereskedelmi pályára lépne, úgy biztos jövőt és gondtalan megélhetést biztosíthatna magának és lassankint megváltoztathatná a társadalom balga felteggését, mely az ipari munkát nem tartja edzősírert urali emberhez méltó foglalkozásnak.

Ha a szülők és az ifjúság le fogja küzdeni ezen ostoba előéletét, úgy elérjük végre azt is, hogy mind kevesebben rohannak az egyetemre, ami által a diplomás proletár száma alaposan redukálódna, ellenben az iparos pályára lépő művelt ember szaporodna és kívívna magának azt a társadalmi állást, melyet Magyarország az urali fogalomhoz fűznek az emberek! (Esztergom.)

KELEMEN ISTVÁN.

Hangulatok.

Az ember.

(Történelmi arcképcsarnok.)

37-ik folytatás.

A szentgyörgyvári plébános ragyogó kedélyű ember híreben állott, aki mindenkit szeretett, aki mindenki szeretett, ezért, jó kedélyért, ötletéért, jószívűségéért és istenességéért híres volt arról, hogy sohasem lehetett kiközökenteni a kerékvágásból, abból a biztos jó felelméből, ami csak nagy emberek jó tulajdonsága lehet. — hanem egyszer még is kijött a sodrából. Úgy történt az eset, hogy egy idegen városban régi ismerősök között állógelt az első pohár sör mellett, amikor odajött a társasághoz a társaság egyik kedves emberének ismerőse, egy pap. — természetesen következék a kölcsönös bemutatkozás, hanem, mikor a mi plébánosunknak az idegen azt mondja: „X. Y. vagyok a szentgyörgyvári plébános”, — nagyot nézett, annyira nagyot, hogy az egész társaság elhallgatott.

De kérem szépen... tan én volnék a szentgyörgyvári plébános?”

Már bocsánat, nem szoktam rossz tréfákat csinálni.

Eberek.

— Kel arckép. —

I.

Az egyik egy ügyvéd. Negyvenöt év körüli gazdag ember. Volt alkalman néhányszor vele az élet kérdéseiről beszélni. Ámbár igen csinos és udvarias, nem igen közeledik sok emberrel. Ki tényleg ismeri, csak becsülni tudja, de sokan, kik nagy eleganciáját látják, — tehát tartózkodó is, — gőgsősen is hiszik.

Nem nosült. Felt egy családostól, vagy fájdalomtól, melyet nem tudott volna túlelni a lelke.

Mélyt, ókos ember, sokat olvas s tanul. Igen urasan él, de nem költözik túlságosan. Az év egy részét utazással tölti.

Voltam néhányszor nála. Mindig finom, előzékeny. Beszélgettünk. Mindenről. Láttam, hogy hite van, mert keresi a nyugodtságot. Nem fanatikus, csak lelkének akar egy kis megnyugvást szerezni.

— Mindig törekedjen arra, — mondotta, — hogy saját maga akaratát és lelkiismeretét szerint tegyen mindent. Látja, én nyugodt vagyok. Itt élek egyedül ebben a nagy lakásban. Egyszer tudom meghalok és akkor vége, de nem félek...

Niztem ezt az érdekes embert. Itt ül egész délután iródjában. Alig valami dolga. Mit csinál egész nap? Sétál keveset, a bírósághoz megy, eszik, délután olvas, aztán az iródjában van, vacsorázik és vége egy napnak. Nem, neki aztán nem nylik egy új világot. Nem keresi azt, talán sohasem találta ott, az éjjelben, a mulatozásban valamit. Máskor fűródben van, vagy utazik. Szórakozik egy keveset.

Meghívtam nemcsak őt, de életét is Sokan irigylék. Én mást néztem és kerestem benne. Egy férfi, egy egész ember életét akarom életében megtalálni. Leszámolni már végre azzal a

— Engedelmet instállok, 'tiszen nem vagyok beruuga.

— Könnyörgő, nem is mondtam én azt, én csak azt mondtam, hogy éi vagyok a szentgyörgyvári plébános.

— Na hát, kérem én még sem járja. Nem vicceljen az ural, a szentgyörgyvári plébános én vagyok már 25 év.

— Ezt se hittem volna, hogy húzgásfogjanak Uram, meg egyszer és utóljára kijelentem, hogy én vagyok Szentgyörgyvári a plébános és abban ne kételkedjék senki, mert az egész Komárommegyében ismernek és...

— Az Ur komárommegyét? Hát az Isten szerelmére, mért nem szől? Rendben van. Én a zalamegyei Szentgyörgyvári vagyok a plébános.

Nagyot nevettek a histórián.

Ehhez a históriához azonban csak egy kicsit hasonlít az, amikor egy nyiregházi házgazda több érkező ismeretlen vendégének hangosan mondogatta a nevt: „Miklóssy János vagyok.” „Miklóssy János vagyok”, hangzott őt is darabig, mindvégig pedig egy-egy kézzorítás, egy rövid lassu morgogás, egy-két elharapított szó. Hanem nagyot nevtünk akkor, amikor úgy körülbélte a 10-ik Miklóssy Janosra egyszer csak egy irtoztos melyre sülyszített hang tölti be a szobát: „Janossy Miklós vagyok...” Hangos nevetés... zavaros kelet-fő-ön pillanat.

De megtörtén.

Még egy ezekhez hasonló történet. Megtörtént pediglen az eset a nyiregházi kir. Törvényszék pertartában, 1901-ben. A pertárgyi asztalnál egy rettenetesen bőre, piros pozsgás arcu, cvikkes, alacsony ember üldögélt. Ez a pertárnok. Kopogtatnak és belép egy „egm-szó”, egy rövid hosszú ill k, lehet úgy 1-2 cm. magas, de olyan vékony, mint egy donga, mint a szájaban csukásodó, fél vízrszina szivar. Oda-megy a pertárnokhoz, s bemutatkozik: „Kövér Miklós vagyok, kiskvárdi ügyvéd.” A pertárnok felemelkedik a székről és kövérjéggében, me a melegtől szinte elfújva mondja: „Én pedig Sovány Dezső vagyok.” A legoványabb „Kövér” perze rögön magyarázatot kért, hogy minek gyönyöklődök vele, de hiába bizonykódott a legkövebb „Sovány”, „Kövér” nem hitte el addig, hogy nem gyönyöklődnek vele, még a jószágos Megyery Géza, kuriai bíró, törvényeski elnök meg nem nyugtatta: de bizony a pertárnokot Sovány Dezsőnek hívják.

Ez volt az a Sovány Dezső, aki ennek az

Vizsvntlátás.

Kis falucsák hegyes, völgyes tájja.

Kis falucsák vége valahára.

Szivem telve édes-bús emlékekkel,

A szemem meg ragyogó könnyekkel.

Itt voltam én oly boldog egykoron,

Itt étem le édes gyermekkorom;

Íly érzellem jöndölk ez tájra,

Mint a gyermek az édes anyjára.

Oh, te szépnek kikáltott élet,

Bár szeretnék megalkudni veled!

Elfelelni, amit eddig étem

S elhinni, hogy újra gyermek lettem.

S oh, ha újra gyermek tudnék lenni,

Zöld mezőben trka lepkét izni,

Tovább szóml fehér tender-áimom;

Feltalálámm elítült boldogságom!...

DÓRA.

Az én kincsem.

Ha szegény vagyok is,	Néha meg az utam
Van azért egy kincsem;	Csupa virág, rózsá, Amiért odánám: Váraszerjével
E világon nincsenem.	Vilássa vita s multja.
Oly sokszor élném,	A gyermek idöket
Szemem könyve lábán,	Lelkimmel bejáróm.
Besüppedt sirt látok	— Mikor imádkozom:
S kordhat keresztrefat...	E kincs az oltárom.

Apám hozta egykor
Mészáros határról:
Nem más, egy hant darab
Anyám sirtálmáról.

IFJ. REVERENCISZ ISTVÁN.

sok mesével, hittel, — nálam fájdalommal, — melynek csucsában ott ragyog, ami célja, utja és vége testünknek-lelkünknek, amit 'lelnek neveznek. Nemcsak himni, vagy gyűlölni, de látni is akartam. Ide fordultam. Egy ember életét, örömeivel, gyávaival és eredményével láttam itt.

Sokszor kérdeztem magamtól: mit akar ez az ember? Nem küzd, nem fárad, de mégis miért él? Talán tanulni, tudni akar? Nem. Szeret valakit? Nem. Remél valamit mást? Nem. — Megnéztem őt, kérdeztem is, de nem elégitet ki az a válasz sem. Miért fekszik le, alszik, imádkozik? Miért megy a vásári szerelem után, mikor mindig egy-egy darabot hagy ott lelkéből?... Nemcsak tanult, olvasott, hanem sokat gondolkodott is. Meglepett néha egy-egy véleménye, vagy terve. Miert tartja azt mind magának? Vagy talán kell halgaltania. Gondoltam, talán az a fény, a jólet már magában is elég. Valánál, de nem minden.

De vannak mások is, kik pénzért, reményért, vagy új tudással, hittel küzdenek az életért. Ilyenkor mindig eszembe jut ez az ember, ki már tudja, hogy haktor már villamosan fog ülni, szep-temberben meg Abbazában lesz. — A jövő nemcsak a képzelet dolga.

II.

Még egy másik ember esetét is ismerem. Ez még fiatal, fizikailag esztendőse fiu. Mindig egyedül jár, sohasem volt barátja. Okos, bár nem volt nagy szerencséje. Boldogtalan családi életéből, meg az ő sajátóságos egyéni felelősségéből, tudásából és hitéből nem tudtam milyen életet t remt magának, vagy mi lesz osztályrész. Ő már akkor élt, — inkább szenvedett, — mikor kortársai még csak testben, fizikailag érezték létüket. Már akkor kellett látni. Először is tisztán, egész közönségesen tárult eléje a családi élet. Itt nem segíthetett semmit. Senkinek sem pansz-

— **Előadás az új házudó törvényről.** Gáld Miklós zalaegerszegi pénzügyi fogalmazó heftőn városunkban, a városi által tanácssteremben összejött jegyzők előtt ismerte az új házudó törvényt, mely a jövő év 1-én lép életbe. — Az előadottakból közlőkül a következők: Az új házudó törvény a házbitortokt is a földirtók nyilvántartásához hasonló módon kataszter-rendszerbe rendeli foglaltatni s ahhoz hasonlóan kezelteni; ehhez képest az 1910. évi házszámlát és házbrudó-könyvet már a kataszter-rendszerbe szánt feladatnak foglaltatni, ennek eszközöléséhez végen a kataszterrel és törvényszerű előmunkálatok a közel jövőben már kezdődnek veszik. Az új házudó kataszter alapján megszünik az eddig szokásban volt évenkénti házszámlás, ennek elenében azonban az új törvény kötelezi a házbitortokot az új lakostályaik, valamint a helyi viszonyokban beálló, vagy bekövetkező változásokat 15 nap alatti bejelentésre, ennek elmulasztásait — főleg, ha az az adóalap eltilkölésére irányul — büntető határozattal büntetni. Letölt 4-százalékos való pótlóadó-összeget, továbbá 5-10% közötti terjedő bírságot állapít meg; fel- és szőlőfölösök, vagy egyéb bejelentéseket pedig az előadott körvétel a pénzügyigazgatóhoz intézés helyett hivatalos jegyzőkönyv feltérjesztésében rendeli el.

— **Templomfésztés.** A helybeli ízr. hitközség előjárások elhatározta, hogy az őszel bővítt és restaurált ízr. templomot legközelebb kifészteti. — Itt jegyezzük meg, hogy a hitközség kezeleiben a templom számára egy harmonium vetele ügyében megindult mozgalom nem vezetett eredményre, miután a harmonium készítéséhez évtől egyen hiánya miatt a tervről egyelőre el kellett állni.

— **Öngyilkos urileány.** Keszthelyről írják, hogy ott szenzációs öngyilkosság történt e hó 6-án, kedden. Az ottani társadalom egyik legkedvesebb tagja, Vucskits Marinka, egy ottani főgimnázium tanár 21 éves nővérén állítólag reménytelen szerelméből kifolyólag szíven lötte magát és meghalt. A virágzó szép leány este magától öngyilkossá lett fel a vacsoráról, majd pedig elvonult szobájába és végrehajtotta a sötét tervét. Az öngyilkosság híre igen nagy részvétet keltett a városban.

— **Segítség!** Lapunk utolsó számaiban egy nagy nyomorba jutott iparos-család számára olvasni körében gyűjtést indítottunk. Ujabbán a következők szíveskedtek adakozni: Bodorfai 2 kor., N. N. 2 kor., Zombory Mihály 1 korona. — A gyűjtést folytatjuk, az adományokat köszönettel nyújtazzuk és rendelkezési helyére küldjük.

— **A bortörvény népies ismertetése.** Darányi Ignác főmivvelőségi miniszter egy hasznos kis könyvecskével szaporította a földmivvelőségi minisztérium népszerűsítványának számát. A földmivvelőségi miniszter ugyanis az új bortörvény kérdés és felelet alakjában dolgozta át és kinyomtatja. A könyvecské, melynek címe: „Az új bortörvény kis katechéja”, könnyen megérthető stílusban ismerteti a bortörvénynek a törvény végrehajtásához szükséges rendelkezési feladatokat, valamint a bír. adós-vételével foglalkozik érdeklők. Ára 20 fillér, lelkesezők közeleg jegyzők, tanítók, valamint kis szociológusok azonban, ha eziránt egyenlő leve ben vagy levelező-lapon a földmivvelőségi minisztérium könyvtárához fordulnak, ingyen kaphatják meg.

— **Jégéső.** Pénteken délután Alsólendva határa fölött sötét, szürke felhők vonultak el, melyek néhány csepp eső után megrohadt az eső magyák: a jeget. Készező ismeretlen apró szemű jégcső volt esővel vegyesen, mely azonban a természetben csak jelentélen kárt tett.

Csente határában pénteken délután nagyobb, mogyoró nagyságú jég csepi, de ott sem okozott nagy kárt.

Hármasmalom körül kedden is volt gyenge jégcső.

— **Hány 48-as honvéd él még?** A vidéki honvédegyesítésekben beérkezett jelentések szerint az országban még mintegy 8 ezer nyugdíjas negyvennyolcas honvéd él. Talomnak már csak egy van: Görgy Artúr fővezér. Erősen beteg, kívül él még 18 törzsiszt, 617 tiszt és 7192 alíztiszt és köznépi. Mivel azonban a teletésőből 48-as honvédek közül a legtöbbben nem veszik igénybe a nyugdíjat, bátran állíthatjuk, hogy még mindig körülbelül tízezer 48-as honvéd él.

— **Állategészségügy.** Kerkaszentkirályfalván, Csercsenen a sertesóriban, Kerkatölgyfalván a sertesóriban járványosan fellépett. Ezeket a kórszegetek zár alá helyezték.

— **Hátlen szolga.** Orbán Áron kerkecsenmetfalusi lakost már évek óta szolgálta Sós Péter. Orbán bízott a szolga hűségében s néha pénzt is bízott rá, amivel az mindig lelkesen rendelkezett. Egy nap azonban, hogy Sós teljesen elszámolt. Úgy larszik azonban, hogy Sós meggyantra ezt a nagy becsületességét, mert meggyantra midőn a még aló gazdájának ruháját tisztogatta a pityarban, a kabát zsebéből 17 koronát klopolt. De nem sok öröme tellett a pénzben, mert gazdája csakhamar rájár a lapusra és fejelentette az aósítvány járásbírójánál.

— **Szakácsnok nyári mulatsága.** A helybeli szakácsnok ma délután 6 órált kezdődőleg a vasuti vendéglő kertjében, a városi szegényalap javára táncmulatsókat rendeznek. Belépő-íjt 80 fill., esőtájeje 1 kor. 60 fillér. Fellépőteket köszönettel fogadnak s hirlaping nyugtaztatnak. Rossz idő esetén a mulatsógot jövő vasárnap tartják.

— **Örült az utcán.** E cim alatt egyik meggyei lap a következőket írja: „Magyarország árnyélt nevezetes, hogy itt az örültök szabadon futkoshatnak. Mindenre telik pénz, csak szerencsésen embertársának javára szolgáló felhatalmazással meggyőződészetre nem. Ez kikorcsosított vasnyagyer ember teleföld Alsólendvára, ahol tiszta meztelenre vetkőzött és futkosott az utcákon. Egyre azt hangoztatta, hogy ó-nem bolond, csak az a bolond, aki ilyen nagy melegbe ruhában jár.” — Ebből a hosszú bírból csak annyit igaz, hogy egy vasnyagyer ember fürdőruhá hiányában e nélkül fordult a városolt jó messzire leve patkában és ezért közszemerem elleni kihágásért megbüntették.

— **Leesett a szederfáról.** Pentek Mihályné szül. Zserdini Anna nagyapainai asszony vasárnap délután gustust kapott egy kis szederre. Felmászott az udvarán leve magas szederfára, hönnan a nagy lakmározás közben mintegy tíz méter magasról a földre hűndött. Oly szerencsés volt, hogy súlyos belső sérülést szenvedett. Lakásán apójak.

— **Tettenért tolvaj.** Kocsis János 23 éves kerkecsenmetfalusi mesáros-segéd, jászai lakos, a tolvajlásban egy kis parátságos mulatozása. Beült Reichenfeld Edel vendéglőjébe, hönnan este azért bucsuzott el, hogy hazamegy Kerkecsenmetfalóra. Pedig esse ágabban sem volt hazamenni, hanem amint elbucuzott, hátraosant az istállóba, cipőjét levelete és mikor már az egész ház elcsendült, az ablakon át lehatolt a pince-be. Éppen a különféle italok között garázdálkodott, mikor Reichenfeldék egy szomszédja figyelmest lett a pince ablakán kiáradó halvány világosságra és zajt csapott. A tolvajnak csak annyi ideje volt, hogy 2 pint lóajtja palackát magához vegyen, aztán megszökött. — Reichenfeld az esztől jelemest tett a csendőrségnek.

— **Az amerikai bevándorlási megnevezés.** Az amerikai bevándorlási bizottság, amely eddig azt írta elő, hogy minden fedezőát utasnak, aki Newyorkban partra akar szállni, tíz dollár készpénzt kell előmutatnia, most ezt a minimális összeget előzetes kihirdetés nélkül fölemelte 25 dollárra (125 K). Ennek követekeiben igen sok niast nem engedtek partra szállni és a Kelet-Európából érkezett bevándorlóknak vissza kellett fordulniok.

— **Kerékpáros tartalékosok.** A nagykiszai hadigépzőparancsnokság fölívihya azokat a tartalékosokat, akik az oszi fegyvergyakorlatlan most kerékpáros óhajtának résztvevni, ezt a község jegyzőjevel tudassák. A kerékpárok után 2 K használati díjat kapnak.

— **Százegeyi bírtón.** A „Budapest” c. lapban olvassuk ezt a furcsaságot: Az örmény lapok jelentik, hogy a haditörvénysezt az Egyptomban nem-külli adanál örmény metropolitát a zavarásokban való részvétel miatt százegeyi bírtónra ítélt.

— **Szerelmi dráma az erdőben.** F. hó 5-én heftőn este egytől négy óráig a Budaörsi erdőben levő nagy főtölvesében F. hó Mihály hadacsoyabladi lövegy. Szecz Erzs. hadacsoyabladi lövegyi láányal, amidőn egyszer csak hirtelen revolyvert rántott elő a legény és a lányt készer melibe lötte. Majd nyomban önmagára fordította a fegyvert és egyetlen lövéssel agyonlőtte magát. De csak az öngyilkosság sikerült, mert a leány el,

habár életbenmaradásához kevés a remény. A legény hulláját a hatóság emberei csak hosszas kutatás után találták meg az erdő sűrűjében. A rémes dráma okát még nem sikerült felideríteni.

— **Egy millió.** A Trieste általános biztosító társaság (Assicurazione Generale) bizótástól tökéleg aliere az egy millió (ezer millió) korona összeget. Ez az első eset, hogy egy magyuz-szert. intézet így állományt képez felintatt, amidőn kalómban csak nagyon kevés európai biztosító larszása ért el eddig. Ez előnyök nagy fontossági közigazdasági eseményeket képez, mert ez egyeztet biztosítási intézménynek versenyképeseget, marszert pedig azt a nagy bizományi igazgatója, amelyel a közönség ezen legnyomóbb biztosító társaságát tekintve szemben visztel. E. tarsulat ellogad, élet-, tűz-, jég-, baleszt-, szállítvány-, éteget és betores-elvvel biztosításokat MASCHANZKEER HENRIK helybeli képviselő utasítja.

— **A kath. elemi iskola válsága.** Megyirtuk, hogy a helybeli kath. iskola legutóbb sűrűn válságba jutott, úgyhogy a tanfoglalt sem tudják rendszeren fizetni. A válság egyik oka abban keresendő, hogy az iskola nemrég évi segélyt kért az államtól, amelyre egező szükségge volna a megszorult iskolának, de a segélyt nem kapta meg. — E közleményünk nyomán több lap szóva tette az alsólendvai elemi válságát s három közlőkül azt ajánlja, hogy vegye át az iskolát az állam. Legutóbb a „Keszthelyi Hirlap” azt az esztől, melyben az alábbiakat olvassuk:

Alsólendvai lapírtásunk megdöbödött képet az ottani kath. kath. iskola állapotáról. Az iskola válságba került, tanfoglalt hontápek ott nem fizetik. Ezért a miniszterhez segélyért folyamodtak, amit az megtagadott. Most a város penzen akarják rendezhözni az iskola ügyeit, amit a többi felekezet elenez, mert nem akar oly iskolát támogatni, amelynek vezetői felekezetes okok miatt azt kezükből kiszerezteni nem akarják. Az iskola ügye tehát nem mozdul sem balra, sem jobbra a magyar Genusz nem nagy örömeire.

— **Gyilkos erdőőr.** Klár Ferenc a járásunkhoz tartozó Zalaivándon lakott a családjával. Békés, szorgalmas ember volt az öreg Klár, akiről azt szokták mondani, hogy a légnek sem airt. Klár Ferenc e hó 5-én a fiával és sógoránéval két dolgozó a bagonyai határban levő szantoföldön. Del felé eszükbe jutott, hogy a lovakkal elfelejtettek szénát hozni s miután haza már nem mehetett egyikük se, a fiu és a sógor-nő vállalkoztak rá, hogy a közeli uradalmi erdőben ténnek egy kis fűvet. Téptek is, de mikor az erdőből kifelé indultak, találkoztak Szakolczay Ignác hramcsajgári erdőőrrel, aki igazolásra szólította őket. Az ifju Klár és a nő erre megijedtek, eldobták a ruhába kötött, alig néhány maroknyi fűvet és futottak egészen az öreg Klárig. Ott elmeséltek a kalandot s mivel nagyon sajnálták a ruhát, amelyben a fiu volt, az öreg Klár elindult az erdő felé, hogy az elkéri az erdőstől. Hogyan, hogyan sem történt, az öreg Klár nem a legnyomóbb szavakkal követelhette vissza a lepedőt, mert az erdőcs egyszerre lekapta válláról a fegyverét, és az öreg Klára fogta. A fegyver ebben a pillanatban elsült és Klár, szíven találva, holtan bukkott a földre. Az erdőcs a halott ember láttára tudatára jött rémes tettenek s ugy egykezett feltüntetni a dolgot, mintha az öreg Klár dulakodott volna vele s dulakodás közben véletlenül sült volna el a fegyver, de elene vallanak a szemtanúk, kik azt állítják, hogy Klár nem is ment közel az erdőshöz. Ezt bizonyítja a bírói vizsgálat is, amennyiben sem a földön nem konstalták a dulakodás nyomát, sem pedig a holttesten pörköést, már pedig ha tényleg dulakodás közben sült volna el a fegyver, az a hűlés felismerhető lett volna. A szerencsétlen veztérlt ért Klárí kedden az alsólendvai járásbírósgárt Dr. Szász Gerő zalaegerszegi kir. ügyész jelenlétében felbecsoltatta s megállapították, hogy a gyilkos gyólró Klár szívért furta át. Szakolczay letarozították és bekísérték a zalaegerszegi kir. ügyészség fogházába.

Előfizetünk ingyenes hirdetés-rovata.

Ipar s kereskedelem.

Előfizetünk ingyenes hirdetés-rovata.

ARNSTEIN BENŐ fűszer-, festék-, esemege-, liszt-, vetemény-magvak, úgyszintén norinbergt, üveg- és porcellán-kereskedése. — Deszka-, épületfa- és szénraktár.

ASCHERL JÓZSEF építész, építési vállalkozó. Elvállal építési tervek készítését, mindennemű építkezést, valamint szakvélemény adását. Tanulmányok előszörű fővárosi építésznek szerzte.

ÁG ISTVAN vegyeskereskedő Hosszúfalu.

BADER HERMAN cipész. Nagy raktár kész ferfi- és női cipőkben.

BORS ISTVÁN kővelgyártó.

BLAU SANDOR vasuti vendéglője az állomás mellett. Kitűnő konyhai, jó borok, frissen csapolt sör.

BRÜNNER SAMU vegyeskereskedő.

BECK MIKSA sütődeje.

BELLOVICZ FERENC ácsmester Hosszúfalu. Vezet minden acsmunkát helyben és vidéken.

„CSUKES” vendéglő Hosszúfaluiban.

DOMA JÓZSEF vendéglős Dobronak.

ECKER PÁL kalapos.

ERMENYI JÁNOS babsütő és mezéskaalásos.

EPPINGER SAMU teglaryáros Alsólendván. Téglaik és zsidótelek a legutóbbi kivételben készítették. FERENCZY JÓZSEF vendéglős.

FREYER LIPOT fűszer-, esemege-, norinbergt-, rövid-, diszumi-, jutek-, füveg- és porcellán-árú raktár. Nagy választék úri-divat cikkekben.

FARAGÓ ISTVAN borbély- és fodrász.

FRANKO ANTAL vendéglője Turmischán.

FÜRST ALAJOS kereskedő Kerkeszentmiklóson.

FÜLDES MÓR bankbizományi irodája G-aktóriyán

FEHER ANTAL kőröm- és kecsi-kovacs.

GOMBOSY és WENDL fűszer-, esemege-, rövid-, norinbergt, üveg- és porcellán-árú kereskedése. Varrógepek raktára.

GREGORENCSIG JÓZSEF szikvízgyártó. Kivonat szikvíz telekre is szállítja.

GÖMZI LAJOS építőiparos Hosszúfalu. Elvállalja betonhidak és esutornák szakszerű készítését.

GERENCSEY GYÖRGY teglamester Zalaeorszogen (városi teglaryár.) A legjobb minőségű fűde- eserep bármikor rendelhető nala.

GÖNCZ GÁBOR pékmester (Tüske utóda) ajánlja saját felügyelete alatt készült házi rozkenyereit és süteményeit.

GAÁL SÁNDOR, a redicsi hengergyőzmalom új borlője ajánlja újonnan általaktott inalmát mindennemű gabonák őrlésére.

HIRSCHL IGNAZ vegyeskereskedő Letenyé.

HEGEDICUS ISTVAN eszmadia.

HORVÁTH IVÁN vendéglős Turmischán.

HORVÁTH LAJOS borbély. Illatszerek raktára.

HEGEDÜS SANDOR épület- és bútoreasztalos.

HAAS MIKSA vegyítőtő és műfőtő Zalaeorszegen. Gyűjtötelek Alsólendván Blau és Bartos üzletben.

IVANICS FERENC ácsmester Alsólendva—Hosszúfalu. Elvállal minden és szakmába vágo munkát.

KARDOS TESTVÉREK vendéglője a „Magyar szabadsághoz” Hosszúfaluiban. Kitűnő magyar etelek, jó borok, frissen csapolt sör.

KRALL MÁTYÁS mechanikus kerekpár- és varrógepek javító műhelye Csáktornya.

LEVASIGS FERENC építőiparos.

LOVENYAK VINCE borbély és fodrász Dobronak.

LEBOVITS KÁROLY vendéglős Domasince.

MAYER ÖDÖN óras és ókészer. Nagy raktár china-ezüst árúban.

MANDELBAUM MÓR rőfös és divatrua kereskedő.

MAURER FERENC szobafestő és mázó. Elfogad minden és szakmába vágo munkát egy helyben, mint a vidéken.

MARTON KÁLMAN vaskereskedése. Legnagyobb választék vas- és vasalószókan. Varrógepek, gaz- és szági gép-, szén-, cement- és malomkő-raktár.

MURSIGS LAJOS építőiparos. Elvállalja minden és szakmába vágo munka felkülsmeretes készítését.

NEUBAUER ANDRAS „Korona” nagyvendéglője, kávéháza és szállodája.

NETHEM PÁL gép- és épületlakatos.

POLLAK LAZAR nagykereskedő. Dohány és szivar nagy-árúda.

REICHENFELD SÁNDOR mészáros.

RAPOSA FERENC építőiparos (lakik Alsólendván, a hegyen) Elvállal minden és szakma vágo munkát.

ROSENBERGER DÁVID kereskedő Zalabakásán.

STERN DÁVID vegyeskereskedése az állomás mellett. Fuvvarozások a legelőszóiban elvállaltatnak.

SCHWARCZ KÁROLY bórkereskedő és szikvízgyáros.

SCHWARCZ LIPOT bútorekeskedő Varasd.

SALAMON JÁNOS molnár Lovászi (u. p. Kerkeszentmiklós).

STERMANN JÓZSEF ácsmester Hosszúfalu — Alsólendva. Minden és szakmába vágo dolgozt elvállal egy helyben, mint vidéken.

SCHWARCZ ETEKKA vegyeskereskedése a Káriszai utcában.

TIVADAR FERENC vas- és fűszerkereskedése.

TÖRÖK SANDOR cipész és bórkereskedő.

TANTALITS JÓZSEF vendéglője Zalabakásán.

ÖZV. TUSKE FERENCNE vendéglős.

TAKÁTS FERENCZ asztalos.

TOPLAK JÁNOS vegyeskereskedése, mész- és cement-raktára és cement-árú készítése.

VARGA MÁTYÁS a szőlőhegyen olesón elad fas és zold szőlőolmányokat a legjobb bor- és esemegefajókban. Különösen ajánlja a kreacze-olmányokat Szőlőtelepített helyben és vidéken olesón elvállal

WORTMAN BENŐ rőfös- és divatrua-kereskedése. Nagy raktár halott és temetkezési kellekkekben.

WOLFSOHN HENRIK központi kávész.

WEISZ ZSIGMOND előszörű ferfi-szabó. — Kész ferfi- és gyermekruhák gyári raktára.

WEISZ LIPOT ferfi- és női-divatrua üzlete. A vilghírű vaci Kobrak-cipő egyedüli raktára.

WEINBERGER ÖDÖN mész- és vegyeskereskedése

ZOMBORI MIHALY higiénikusan berendezett fodrász-terme a Fő-utcában (Tivadar-fele új ház.)

Szülőltvány!

Régi szőlők hiányának pótlására 2 éves gyökerű száza 20 K
 Gyökeres fásoltvány ezre 180 K
 „ „ szépséghibával 90 K
 „ „ zoldoltvány 160 K
 Sima 90 K
 Gyök. riparia portalis vastag 40 K
 „ „ 2 éves 32 K
 Sima riparia portalis 18 K
 „ „ vékony 8 K
 Gyökeres hazai nemes vessző 30 K
 Sima 10 K
 40 legjobb fajban, teljes jótállással, azon kötelezettséggel, hogyha a kitűdött anyag meg nem felel, az visszaveszem s pénzét visszatadom. — **Árjegyzék ingyen.** Le van benne írva a Csodaszőlő, Pozsonyi fehér, Muscat Ottonel, Csabagyöngye. — Hegyi borok eladása.

Borarak:

Gyöngyösi siller Hl. 38 K
 Visontai 36 K
 Gyöngyösi fehér asztali 34 K
 „ „ pecsenye 38 K
 Visontai Bziling 44 K
 „ Muskotaly 70 K
 „ vörös bikaver 70 K

Székely I. József
 Gyöngyös (Szt.-Urban templom).

Vendéglősöknek és bortermeleőknek nélkülözhetetlen!

„Az új bortörvény“

megjelent és 1 koronáért kapható Balkányi Ernő könyvkereskedésében Alsólendván

AKI
 valamit venni akar,
AKI
 valamit eladni akar,
 az hirdessen az
 „Alsólendvai
 Híradó“-ban.

Figyelem!
 Szülőltványt, szőlővesszőt ne rendeljen addig, míg tőlem árjegyzékem nem kér! — Gyökeres olványok ezre 140 korona, „Delaware” ezre 100 korona.
 Czim:
Szigyártó Nagy Mihály
 FELSŐSEGEDS, Somogy megye.

BUTOR!! Asztalos és kárpitozott, valamint vas- és rézbútorok nagy raktára.
Schwarcz Lipót Varasd.
 Legelőszóbb, legelőnyőszóbb bevásárlási forrás teljes magyarszonyi kelengyék, szállodák, vendéglők és magánosok részére.
Képes mintakönyv kívánatra ingyen!